

Fővárosi Ítéltábla,
mint másodfokú közösségi védjegy bíróság
8.Pf.20.278/2010/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bérczes László ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Berki Ügyvédi Iroda (... ügyintéző: dr. Berki Ádám ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közösségi védjegy bitorlásának megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében a Dr. Petri Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Petri Bernadett ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó (.....) beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2009. december 16. napján kelt, 1.P.23.527/2009/8. számú ítélete ellen az alperes 9. sorszáma alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül a felperesnek 111.460 (Száztizenegyezer-négyszázhatvan) forint másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú közösségi védjegy bírósággént eljáró Fővárosi Bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes 2009. február 25-től 2009. március 6. napjáig azzal, hogy „Louis Vuitton” megjelölést hordozó cukrászati terméket kínált fel eladásra és reklámozott, továbbá 2009. február 27-én ilyen terméket forgalomba hozott, bitorolta a felperes lajstromszámú közösségi ábrás védjegyét. Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől és kötelezte, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét 60 napon belül saját költségén jelentesse meg ahu weboldal kezdőlapján 14 nap időtartamban, valamint a R. P. H-ben egy alkalommal 1/6 oldal terjedelemben, fekete-fehér színben. Kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 465.734, a beavatkozónak 25.000 forint perköltséget fizessen meg 15 napon belül.

A tényállásban megállapította, hogy a felperes a jogosultja a lajstromszámú „LOUIS VUITTON” szóelemet is magában foglaló közösségi ábrás védjegynek, melynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 18. osztályban többek között a táskák termékeire is kiterjed. A védjegyben két párhuzamos körív között felül a „LOUIS VUITTON”, alul a „TRUNKS & BAGS” szavak olvashatók, a kör belsejében pedig világvárosok kerültek feltüntetésre. A felperesi cég védjeggyel ellátott táskái

világszerte közismertek és jóhírűek, a termékeket a fogyasztók a megbízhatósággal, az állandó magas minőséggel és igazi presztízzsel azonosítják. Az alperes által üzemeltetett C. C. és K. 2009. év elejétől a „.....hu” weboldalon egyebek mellett a felperes ábrás védjegyével ellátott táska formájú tortát kínált eladásra és reklámozott, továbbá a reklám megjelent a R. P. H. című újság 2009. évi első számában is. A felperes képviselőjének megrendelésére készített tortaformát a felperes 2009. február 27. vette át.

A felperes pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2009. február 25. és március 6. között a „LOUIS VUITTON” megjelöléssel ellátott, táska formájú cukrászati termék eladásra való felkínálásával és reklámozásával, valamint 2009. február 27. napján e termék forgalmazásával bitorolta a perbeli, jóhírű közösségi védjegyet és kérte vele szemben jogkövetkezmények alkalmazását.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a Tanács közösségi védjegyekről szóló 207/2009/EK. Rendelete (a továbbiakban: KVR.) 9. cikk (1) bekezdésének c) pontja, (2) bekezdésének b) és d) pontja, 14. cikkének (1) bekezdése, 102. cikkének (1) és (2) bekezdése, továbbá a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 76/D. §-a és a 27. § (2) bekezdésének b), illetve d) pontjai alapján alaposnak találta.

Rögzítette, hogy az alperes és a beavatkozó nem vitatták a felperesi védjegy jóhírűségét, miként nem volt vitás, hogy az alperesi terméken alkalmazott megjelölés hasonló a védjegyhez és nem volt kérdéses az egyes elkövetési magatartások időpontja sem. Hangsúlyozta, hogy a védjegy jóhírűsége maga után vonja azt, hogy a védelem a védjeggyel oltalmazott körön átível és kiterjed gyakorlatilag valamennyi áru- és szolgáltatási osztályra. Mivel az alperes nem a 18. osztályba sorolt áru, hanem cukrászati termék vonatkozásában alkalmazta a megjelölést, ezért a KVR. 9. cikk (2) bekezdés c) pontja szerint vizsgálta a vitás törvényi tényállási elemek megvalósulását, vagyis azt, hogy a megjelölés használata gazdasági tevékenység körében valósult-e meg, továbbá alapos ok nélkül történt-e, valamint sérti-e vagy tisztességtelenül kihasználja-e a védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét.

Az alperes használati cselekményeit, a reklámozást és a tortatermék forgalmazását gazdasági tevékenységnek minősítette, amivel a termék előállítója, mint a gazdasági élet szereplője ismertté teszi magát és nyereséget ér el a piacon. A kereskedelmi mennyiség hiányával érvelő alperesi védekezéssel és beavatkozási állásponttal szemben rámutatott, hogy a védjegy törvény - az általános forgalmi adóról szóló törvény meghatározásától eltérően - a gazdasági tevékenység tekintetében mennyiségi kritériumot nem ír elő.

Nem fogadta el az alperesnek azt a védekezését, hogy mivel a felperes megrendelésére készítette el a terméket, ezért a megjelölés használatára alapos ok

nélkül került volna sor, mivel a reklámban már a próbarendelést megelőzően is szerepelt a termék.

Ezt követően ismertette a jóhírű védjegy védelmével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatot, a védjegy alapvető rendeltetését, az imázs-romlásának és a védjegy „felhígulásának” eseteit. Majd a felperes és az alperes viszonyában vizsgálva a megjelölés-használatot, megállapította, hogy az alperes a védjegy ismertségét és a jóhírű nevét tisztességtelenül kihasználta, mivel az ábra vonzerejét felhasználta abból a célból, hogy saját árujának értékesítését ösztönözze. Kifejtette, hogy egy jóhírű, ismert védjegy megjelenítése a megszokottól eltérő terméken a fogyasztóban azonnali, feltétel nélküli pozitív várakozást vált ki. Utalt arra is, hogy a magas presztízsű, luxusérzetet keltő termékekkel szemben kialakult bizalom, a védjegy imázsa romolhat, olyan rosszabb minőségű termék láttán, amely a jóhírű megjelöléssel van ellátva. Az alperes magatartása - a saját árujához kihasználta a megjelölés vonzerejét - egy úgynevezett arculátvitel, aminek az a jellegzetessége, hogy ismert, közkezdvelt megjelöléseket, szimbólumokat alkalmaznak olyan áruk és szolgáltatások értékesítésének ösztönzésére, amelyek körében a kérdéses megjelölések korábban nem voltak ismertek.

Nem értett egyet azzal az alperesi hivatkozással sem, hogy az engedély szempontjából különbség tehető a mesefigurák, illetve a védjegyek felhasználása között. Kitért rá, hogy a szerzői jogi törvény, a Ptk., illetve a védjegy törvény más-más „alkotások” védelmét biztosítják, azonban egységesek abban, hogy garantálják a szerzőnek, az alkotónak, a jog tulajdonosának a legteljesebb rendelkezési jogot, amit vagy személyesen, vagy másnak adott engedély útján gyakorol. Kifejtette ezt követően, hogy az alperes azzal, hogy eltérő áruk körében, engedély nélkül felhasználta a perbeli védjegyet, korlátozódik a felperes joga, mivel már nem tud korlátozásmentes, illetve kizárólagos használati szerződést kötni harmadik személlyel. Ezért az elsőfokú bíróság megítélése szerint ez az alperesi magatartás a védjegy megkülönböztető képességének a tisztességtelen kihasználására irányul.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította a jogsértést, attól a jövőre nézve eltiltotta az alperest és kötelezte őt a másodlagos kérelem szerinti elégtételadásra is, azzal az eltéréssel, hogy azt a végrehajthatóság érdekében nem az index.hu weboldalon, hanem az alperes saját honlapján rendelte közzétenni.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a felperesi jogi képviselő munkadíját a csatolt megbízási szerződés alapulvételével állapította meg akként, hogy a munkaórák számát 7,5 órára mérsékelte és ehhez hozzászámolta a lerótt kereseti illetéket, a hiteles lajstromkivonat és a közjegyzői eljárás díját, továbbá a torta árát és mindezek figyelembe vételével összesen 465.734 forint megfizetésére kötelezte az alperest. A beavatkozó részéről fizetendő perköltséget pedig a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a szerint, mérlegeléssel határozta meg.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de abból téves jogi következtetést vont le. Előadta, miszerint a jogszabályi rendelkezések egyértelművé teszik, hogy automatikusan nem jelent minden megjelölés használat védjegybitorlást, hanem ehhez további feltételek teljesülése szükséges, ami minden ügyben egyéni vizsgálódást igényel. Az elsőfokú bíróság okfejtését általánosnak tartotta, ami a jogellenességet és a negatív tendenciákat feltételezi, így végkövetkeztetése sem lehet ettől eltérő. Kifejtette, hogy ez a szűkítő jogértelmezés a jogi szabályozással ellentétesen ahhoz vezet, hogy voltaképpen minden megjelölés használat bitorlónak minősül.

Érvelése szerint a védjegy jóhírneve sérelmének még a reális veszélye sem állt fenn. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítás nélkül az alperesi termék esetleges silány minőségére utalt és ezt állította párhuzamba a felperesi luxustermékek tekintélyének csorbításával. Előadta, hogy nem lehet ab ovo rossz vagy rosszabb minőségűnek minősíteni egy figurális tortát pusztán azért, hogy ezzel indokolhassa bárki a szükségszerűen negatív fogyasztói értékítéletet, a védjegy imázsának rombolását, végső soron jóhírnevének a sérelmét.

Nem valósult meg a védjegy megkülönböztető képességének tisztességtelen kihasználása vagy ennek reális veszélye sem. E körben nyomatékosan hivatkozott az eltérő árukörre, illetve arra, hogy az alperes következetesen a saját cukrászati termékeként hirdette a sérelmezett tortát, és nem hozta azt semmilyen kapcsolatba a felperessel. Hozzátette, hogy a megkülönböztető képesség tisztességtelen kihasználását semmiképpen sem lehet a védjegyjogosulti engedély hiányából levezetni.

Kitért rá, hogy semmiféle bizonyíték nem támasztja alá azt, hogy a védjegy tortán történt használatának szerepe lenne a cukrászda gazdasági tevékenységében. A cukrász gazdasági tevékenysége abban áll, hogy kisipari módszerekkel egyedi tortát készít és ad el, de ez nem jelenti azt, hogy LOUIS VUITTON terméket gyártana és értékesítené. Hangsúlyozta, hogy a működés hat éve alatt kizárólag ezt az egyetlen ilyen tortát értékesítette, azt is a felperes megrendelésére, ami eleve kizárta teszi a védjegybitorlást.

Sérelmezte a megállapított perköltség mértékét is. Kifejtette, hogy a 200 eurós óránkénti munkadíj még a külföldi gyakorlat szerint is eltúlzott, emellett azt is kifogásolta, hogy a „jóízűen elfogyasztott” torta ára is beszámításra került a perköltségbe.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes jogszabály értelmezéssel megfelelő döntésre jutott. Fenntartotta a korábban előadottakat és nyilatkozott a

fellebbezésben foglaltakra, kitérve arra is, hogy jelen ügyben a szokásos munkadíjat számította fel, amit az eljáró bíróság már felülmérlegelt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból a jogszabályok megfelelő alkalmazásával helyes következtetésre és döntésre jutott, amivel a másodfokú bíróság részben eltérő indokolással értett egyet az alábbiak szerint.

Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés arra, hogy az elsőfokú ítélet a konkrét alperesi magatartás vizsgálata nélkül állapította meg a védjegybitorlást. A másodfokú bíróság osztotta azt az alperesi érvelést, miszerint a törvényi tényállás elemeinek megvalósulását minden esetben egyedileg kell vizsgálat alá vonni, ennek azonban az elsőfokú bíróság eleget tett. Részletes elméleti okfejtést követően értékelte a KVR. 9. cikk (1) bekezdése c) pontja szerinti tényállás vitás elemeit és a nagyobb részben helytálló indokok alapján helyesen állapította meg, hogy az alperes gazdasági tevékenysége körében, eltérő áruk vonatkozásában megvalósította a felperes jóhírű közösségi védjegyének a jogosult engedélye nélküli, jogszabályba ütköző használatát.

A jóhírű védjegy számára a KVR. 9. cikk (1) bekezdés c) pontja a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruktól eltérő áruk esetében biztosít oltalmat, azzal a feltétellel, hogy az azonos vagy hasonló megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértene vagy tisztességtelenül kihasználná a közösségi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.

A perbeli védjegynek a Közösségben fennálló jóhírűségét - amit sem az alperes, sem a beavatkozó nem vont kétségbe - helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló, a felperes által benyújtott adatok alapján. Helyesen fejtette ki, miszerint a jóhírű közösségi védjegy oltalma az áruosztályokon átívelő, azokon túlterjedő, minősített, kitüntetett védelmet biztosít a jogosult számára. Ebben testesül meg az árujelző kedvező reputációja, amit a vele jelzett termékekhez fűződő pozitív, az adott esetben a luxust is megtestesítő fogyasztói értékítélet jellemez.

Megfelelően állapította meg, hogy az alperes a gazdasági tevékenysége során reklámozott és forgalmazott a felperesi védjegy ábrájával ellátott tortát. Mivel az ábrás védjegynek megfelelő megjelölés a védjegy által oltalmazott táska terméktől eltérően cukrászati árun jelent meg, ezért megállapítható az a szükséges törvényi feltétel, miszerint a használat nem hasonló áruval kapcsolatban történt. Ugyanakkor, mivel az alperes táska formájúra készítette el a figurális tortát, továbbá a torták és táskák vásárlóközönsége egyaránt találkozhat a megjelöléssel, ezért megállapítható az is, hogy az érintett áruk nem annyira különbözőek, hogy a vásárló ne lenne képes felidézni a védjegyet, tehát a megjelölés közvetlen gondolati kapcsolatba hozható a védjeggyel.

Az alperes fellebbezésében a gazdasági tevékenysége kapcsán már csak azzal érvelt, hogy a védjeggyel ellátott, kisipari módszerrel előállított formatorta értékesítésére csak egyetlen alkalommal került sor. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú ítélet helyesen fejtette ki, hogy a következetes bírósági gyakorlat szerint már egyetlen jogsértő termék is megalapozhatja a bitorlást, hiszen a jogszabály nem állít fel mennyiségi korlátot, mint ahogy nem befolyásolja a bitorlás megállapíthatóságát az sem, hogy egyedi készítésű, vagy nagyipari módszerrel való előállítás történt.

A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú ítéletnek azt az álláspontját, hogy az alperes részéről a megjelölés alapos okkal való használatát nem indokolta az a tény, hogy a felperesi képviselő megrendelte a sérelmezett terméket, figyelemmel arra a körülményre is, hogy a mindenki számára nyitva álló lehetőséggel élt, amikor a helyi újságban és a cukrászda internetes honlapján reklámozás során felkínált és bemutatott tortát az alperestől megrendelte.

A KVR. 9. cikk (1) bekezdés c) pontjában írt törvényi tényállás szerint az alapos ok nélkül történő használat szükségszerű eleme a védjegybitorlás megállapításának, emellett egyidejűleg meg kell valósulnia a tényállásban írt további, feltételek valamelyikének: ezek a közösségi védjegy megkülönböztető képességének a sértése, a kihasználása, a jóhírnevének a sértése, vagy a kihasználása. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezek közül az adott esetben a védjegy jóhírnevének a tisztességtelen kihasználása és a megkülönböztető képességének a kihasználása állapítható meg. Ezzel a másodfokú bíróság csak részben - a jóhírnév tisztességtelen kihasználása tekintetében - értett egyet.

Az alperes által a táska formájú tortán alkalmazott megjelölés a felperes közösségi védjegyének a jó hírnevét tisztességtelenül kihasználta, mivel a fogyasztó a megjelölést a védjeggyel gondolati kapcsolatba hozhatja és ez azt eredményezheti, hogy a megjelöléssel ellátott torta hasznosítása eredményesebb lesz. Közvetlen imágó-transzfer jön létre a sütemény-féleség és a jóhírű árujelző között, amely jóhírnév a felperes által folytatott tevékenység és ráfordítások eredményeként alakult ki. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a jó hírnevű közösségi védjeggyel azonos megjelölés használata - alapos ok nélkül - tisztességtelenül kihasználná a felperes közösségi védjegyének jóhírnevét.

Alappal kifogásolta a fellebbezés, hogy az elsőfokú ítélet szerint az alperesi használat a védjegy megkülönböztető képességének a tisztességtelen kihasználását is megvalósította. Az elsőfokú bíróság a védjegy jóhírnevének tisztességtelen kihasználásának helyes megállapítása mellett ezt a további indokot is megjelölte a védjegybitorlás alapjául és kifejtette, hogy a megkülönböztető képesség tisztességtelen kihasználására irányul az alperesi magatartás, mivel a felperes korlátozva van a kizárólagos használati joga gyakorlásában. Ezzel az okfejtésével a másodfokú bíróság nem értett egyet, és a fellebbezés is helyesen fejtette ki, hogy ez nem a védjegy megkülönböztető képességének sérelme körében értékelhető. Nem volt osztható azonban az alperesnek az a hivatkozása, hogy az eltérő árukör kizárná a megkülönböztető képesség tisztességtelen kihasználását.

Ennél a törvényi tényállási elemnél, éppen az eltérő áruk folytán, az a vizsgálandó körülmény, hogy a megjelölésnek az alperesi tortaterméken való használata folytán a felperes védjegye kevésbé lenne alkalmas arra, hogy táska termékét megkülönböztesse mások áruitól vagy szolgáltatásaitól, azaz a vásárlók gazdasági magatartása a felperesi áruk vonatkozásában változott-e, vagy fennáll-e annak a veszélye. A bitorló oldaláról pedig az nyerhet jelentőséget, hogy az alperesi terméket a védjegy teszi-e megkülönböztethetővé, anélkül, hogy oltalommal rendelkezne. Minderre azonban nem merült fel bizonyíték, ezért a megkülönböztető képesség tisztességtelen kihasználása nem volt megállapítható.

Szükségtelenül érvelt a fellebbezés azzal, hogy a kifogásolt magatartások nem valósították meg a felperesi védjegy jóhírnevének a sérelmét. A törvényi tényállásnak ezt a fordulatát az elsőfokú bíróság sem állapította meg. A védjegy jóhírnevének sérelmére csak a törvényi tényállás magyarázata során, általánosságban hivatkozott, de a döntését nem erre alapította és tényállást sem állapított meg ezzel kapcsolatban.

Arra azonban kifejezetten az alperes magatartása kapcsán hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy egy magas presztízsű védjegy korlátozás nélküli, kontrollálhatatlan használata az esetlegesen silány minőségű árú esetén rombolhatja a márkához kötődő pozitív fogyasztói értékítéletet. Mivel a perben nem merült fel adat arra, hogy az alperes termékei nem felelnek meg a szakmában irányadó minőségnek, erre tekintettel a másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából az ezzel kapcsolatosan kifejtett érvelést.

Mindez azonban nem vezetett eltérő döntéshez, mert azt helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az eltérő, táska árukat oltalmazó védjegy jóhírnevének a tisztességtelen kihasználása valósult meg azzal az alperesi magatartással, hogy a saját torta terméke értékesítésének az ösztönzése érdekében, alapos ok nélkül, gazdasági tevékenysége körében használta a védjegyhez hasonló megjelölést, amellyel a KVR. 9. cikk (1) bekezdés c) pontja értelmében védjegybitorlást valósított meg.

Nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság a megállapított elsőfokú perköltség további mérséklésére sem. Az elsőfokú bíróság a felperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§-a szerint a csatolt megbízási szerződésből kiindulva határozta meg, akként azonban, hogy azt teljes mértékben nem fogadta el, hanem a felszámított 11,80 óra helyett 7,5 órát talált arányban állónak a perben kifejtett ügyvédi tevékenységgel. A megbízási szerződésben kikötött 200 Eurós óradíj nem tekinthető különösen eltúlzottnak, és indokolt volt a próbavásárlással beszerzett torta árának a perköltségbe történő beépítése, hiszen ez a költség is a peres eljárással kapcsolatosan merült fel. A kereset módosítása sem eredményezhette a perköltség mértékének csökkentését, mert e körben a módosítás nem minősíthető úgy, hogy e tekintetben a felperes pervesztes lenne.

A kifejtettek szerint a Fővárosi Ítéltábla nem talált okot az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntésének a megváltoztatására, ezért az elsőfokú ítéletet, részben eltérő fenti indokolással a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles megfizetni a felperesnek a fellebbezési eljárással felmerült költségét, ami a képviseletét ellátó ügyvéd munka díját tartalmazza. Ennek meghatározásánál a másodfokú bíróság a fentebb felhívott IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontjának alkalmazásával járt el, alapul véve a csatolt másodfokú eljárásra szóló megbízási szerződést, azzal hogy a kikötött díj (2) bekezdés szerinti mérséklésére nem látott indokot.

Budapest, 2010. május 18.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző